

Berigtigelse af fejlagtig afvisning af tredjemandsklage

FOB nr. 86.106

Ikke fundet grundlag for at kritisere, at miljøankenævnet havde berigtiget en fejlagtig afvisning af en zonelovsklage fra naturfredningsforeningen og taget sagen under realitetsbehandling. Den oprindelige afvisning skyldtes, at nævnet ikke var bekendt med, at der telefonisk var klaget rettidigt til amtskommunen. I min vurdering indgik, at amtskommunen straks havde underrettet ejersens hustru om den telefoniske klage, og at berigtigelsen skete i løbet af forholdsvis kort tid.

(J. nr. 1986-1627-141).

A's klage vedrørte miljøankenævnets afgørelse af 14. juli 1986. Ved afgørelsen omgjorde miljøankenævnet efter klage fra Danmarks Naturfredningsforening Fyns amtskommunes afgørelse af 20. december 1985. Amtskommunen havde på nærmere angivne vilkår meddelt A tilladelse til opførelse af et læskur for heste på max. 100 m². Under henvisning til områdets høje landskabelige kvalitet fandt miljøankenævnet ikke at kunne tillade bebyggelse på ejendommen.

I sin klage rejste A særligt spørgsmål om, hvorvidt miljøankenævnet var berettiget til at omgøre sin oprindelige afvisning af klagen fra Danmarks Naturfredningsforening.

Det fremgik af de foreliggende oplysninger, at Fyns amtskommune offentliggjorde tilladelsen til opførelse af læskuret i dagpressen den 2. januar 1986. Det var i annoncen oplyst, at klagefristen var 4 uger, og at klage skulle indsendes gennem Fyns amtskommune. Klagefristen udløb således den 30. januar 1986.

Den 30. januar 1986 ringede B fra Danmarks Naturfredningsforening til amtskommunen. Under min behandling af sagen indhentede jeg amtskommunens notat om denne telefonsamtale. Notatet indeholdt følgende:

»Tlf. hertil. (B).

Naturfredningsforeningens lokalkomité påklager tilladelsen til læskuret. Skriftlig klage afsendes fra Kbh. idag.

Tlf. til Tommerup kommune med oplysning om klagen.

Tlf. til Fru (A) med oplysning om klagen.«

Den 3. februar 1986 modtog amtskommunen naturfredningsforeningens skriftlige klage af 31. januar 1986.

Amtskommunen videresendte klagen til miljøankenævnet med skrivelse af 13. marts 1986. Amtskommunen bemærkede, at »Klagen ses herfra som rettidigt indgivet«.

I skrivelse af 25. marts 1986 til naturfredningsforeningen meddelte planstyrelsen som sekretariat for miljøankenævnet, at man ikke fandt at burde realitetsbehandle klagen, da ankefristen på 4 uger var overskredet. Planstyrelsen sendte samtidig A en kopi af skrivelserne.

I skrivelse af 8. april 1986 meddelte amtskommunen miljøankenævnet ved planstyrelsen følgende:

»Den 30. januar 1986 ringede Danmarks Naturfredningsforening v/(B) til Fyns amtskommune, arkitektafdelingen, og påklagede afgørelsen, hvilket er årsagen til, at man ved oversendelsen til miljøankenævnet fandt, at klage var rettidigt indgivet. Det beklages, at dette ikke var oplyst ved oversendelsen.«

Amtskommunen sendte samtidig A en kopi af skrivelserne.

I skrivelse af 14. april 1986 meddelte planstyrelsen A, at styrelsen herefter anså naturfredningsforeningens klage for rettidigt indgivet, og at man derfor havde taget klagen under realitetsbehandling.

Planstyrelsen anmodede samtidig fredningsstyrelsen om en udtalelse til brug for sagens forelæggelse for miljøankenævnet.

I en udtalelse af 1. maj 1986 erklærede fredningsstyrelsen sig enig med Danmarks Naturfredningsforening i, at der af landskabelige grunde ikke burde tillades opført nogen form for bebyggelse på A's ejendom. Fredningsstyrelsen bemærkede endvidere, at ejendommen formentlig var berørt af skovbyggelinien efter naturfredningsloven, og at en opførelse af bygninger tillige ville kræve fredningsnævnets tilladelse.

Miljøankenævnet omgjorde ved sin afgørelse af 14. juli 1986 amtskommunens afgørelse således, at der meddeltes afslag til opførelse af et læskur for heste.

Efter min gennemgang af sagen udtalte jeg følgende i en skrivelse til A:

»Deres klage vedrører

1) miljøankenævnets beslutning om at omgøre sin oprindelige afvisning af naturfredningsforeningens klage som for sent indgivet, og

2) miljøankenævnets afgørelse om at ophæve amtskommunernes tilladelse til opførelse af læskuret.

ad 1) Miljøankenævnets omgørelse af sin afvisning af naturfredningsforeningens klage.

Miljøankenævnets opfattelse, hvorefter der ikke kan ses bort fra naturfredningsforeningens telefoniske klage den 30. januar 1986, og at denne klage er rettidigt indgivet, kan ikke give mig anledning til bemærkninger. Som det fremgår af sagen, skyldtes planstyrelsens oprindelige afvisning af naturfredningsforeningens klage da også alene det forhold, at styrelsen ikke var bekendt med den telefonisk indgivne klage. Amtskommunen havde ved en fejl, som amtskommunen har beklaget, undladt at gøre planstyrelsen opmærksom på den telefoniske klage.

Planstyrelsens afvisning af klagen var således uberettiget.

Der findes ikke i by- og landzoneloven eller i anden lovgivning vedrørende miljøankenævnet bestemmelser om, hvornår nævnet efterfølgende kan berigtige sådanne uberettigede klageafvisninger.

Bekendtgørelse nr. 728 af 28. december 1982 af forretningsorden for miljøankenævnet indeholder i § 12, stk. 2, følgende bestemmelse:

»Nævnets formand kan til enhver tid i embeds medfør eller ifølge begæring berigtige skrivefejl, som er indløbet i henseende til ord, navne eller tal, blotte regnefejl samt sådanne fejl og forglemmelser, som alene vedrører udfærdigelsens form. Den således berigtigede afgørelse træder i alle henseender i stedet for den oprindelige.«

Berigtigelsen i den foreliggende sag falder uden for rammerne af denne bestemmelse.

Med støtte i den forvaltningsretlige litteratur har ombudsmanden tidligere antaget, at forvaltningsmyndigheder i almindelighed har en videregående adgang til at berigtige fejl (jfr. Folketingets ombudsmands beretning for året 1982, s. 262). Det er således antaget, at en fejlekspedition i et vist omfang kan redresseres inden for rammerne af forvaltningsrettens almindelige regler om tilbagekaldelse af forvaltningsakter. Det vil i den forbindelse være af betydning, om fejlen er mere eller mindre åbenbar, og om der er hengået kortere eller længere tid, siden afgørelsen blev meddelt.

Efter min gennemgang af den foreliggende sag finder jeg ikke grundlag for at kritisere miljøankenævnets beslutning om at omgøre sin oprindelige afvisning og i stedet realitetsbehandle klagen fra naturfredningsforeningen som rettidig. Jeg har herved bl.a. lagt vægt på, at amtskommunen straks efter modtagelsen af naturfredningsforeningens telefoniske klage den 30. januar 1986 telefonisk underrettede Deres hustru om klagen, og til, at planstyrelsens uberettigede afvisning af naturfredningsforeningens klage blev berigtiget i løbet af forholdsvis kort tid.

ad 2) Miljøankenævnets ophævelse af amtskommunens tilladelse til opførelse af læskuret.

Afgørelsen er truffet i henhold til by- og landzonelovens § 7, stk. 1, der indeholder følgende:

»I landzoner må der ikke uden tilladelse efter § 9 opføres ny bebyggelse, medmindre bebyggelsen er erhvervsmæssig nødvendig for den pågældende ejendoms drift som landbrugs- eller skovbrugsejendom eller for udøvelse af fiskerierhvervet ...«

Afgørelser efter denne bestemmelse beror på en skønsmæssigt præget vurdering. Efter de regler og den praksis, der gælder for min virksomhed, kan jeg ikke kritisere sådanne skønsmæssige afgørelser, medmindre der foreligger særlige omstændigheder.

Efter min gennemgang af sagen finder jeg ikke, at der foreligger sådanne særlige omstændigheder, at jeg har grundlag for at kritisere miljøankenævnets afgørelse af 14. juli 1986, hvorefter der meddeltes afslag til op-

førelse af et læskur for heste. Det bemærkes, at by- og landzonenloven ifølge § 1 bl.a. har til formål at sikre bevarelsen af landskabelige værdier.«

I en skrivelse underrettede jeg planstyrelsen om min udtalelse. Under henvisning til, at planstyrelsen havde behandlet sagen som sekretariat for miljøankenævnet, bemærkede jeg for god ordens skyld følgende:

»Planstyrelsens beslutning om at omgøre den oprindelige afvisning og i stedet realitetsbehandle klagen fra naturfredningsforeningen synes at være truffet uden nærmere overvejelse efter de retningslinier, jeg har omtalt i konklusionen i min skrivelse til (A).

Jeg henviser herved til, at beslutningen blev truffet, uden at planstyrelsen indhentede amtskommunens notat om telefonsamtalerne den 30. januar 1986 og dermed uden kendskab til amtskommunens telefoniske underretning af klagerens hustru om naturfredningsforeningens telefoniske, rettidige klage. Det er som anført i min skrivelse til (A) et forhold, jeg har fundet at måtte tillægge betydelig vægt ved min vurdering af »omgørelsesbeslutningen«.

Beslutningen blev endvidere truffet af planstyrelsen som sekretariat, det vil sige uden forelæggelse for nævnet eller nævnsformanden.

Efter min opfattelse var beslutningen om omgørelse af afvisningen af en så tvivlsom karakter - navnlig på det da foreliggende grundlag - at beslutningen næppe burde være truffet på sekretariatsniveau.«